

25 Ιανουαρίου 2016

Μια Κομοτηναία στην Ουγκάντα - Η ζωή στην Ορθόδοξη Κοινότητα που αγωνίζεται για χιλιάδες ψυχές

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα](#)

του Δήμου Μπακιρτζάκη

Όμορφα γελαστά πρόσωπα μέσα σε μαλλιαρή φτώχεια, αρρώστιες, έλλειψη βασικών όπως νερό, ηλεκτρικό, καθημερινό φαγητό και μια Ορθόδοξη Εκκλησία που παλεύει να καλύψει ανάγκες.

Θα μπορούσα να ζήσω εκεί, να προσφέρω, δε μου έλειψε τίποτα από τον πολιτισμό μας, με κέρδισαν τα χαμόγελα, τα βλέμματα και οι αγκαλιές των παιδιών, που δεν έχουν τίποτα αλλά χαίρονται και μόνο από την παρουσία σου», θα πει στο «Χ» η Χαρούλα Σιβρίδου που μόλις γύρισε από την πάμφτωχη αφρικανική χώρα.

«Ήθελα εδώ και πάρα πολλά χρόνια να πάω σε μία Ιεραποστολή. Τον τελευταίο καιρό έβρισκα όλες τις πόρτες κλειστές, ώσπου γνώρισα τον πατέρα Αντώνιο από την Ουγκάντα σε ένα πρόσφατο ταξίδι του στην Κομοτηνή και αποφάσισα να δω από κοντά το έργο που κάνουν εκεί». Μας μιλά μια γυναίκα, μητέρα που εργάζεται, έχει χρόνο και ήθελε να κάνει μια στροφή στην ζωή της συμβάλλοντας στην ανακούφιση ανθρώπων που χρειάζονται συμπαράσταση».

Η Χαρούλα Σιβρίδου μεγάλωσε την κόρη της, εργάζεται στην οικογενειακή επιχείρηση την αίθουσα «Αλέκος» έναντι των κοιμητηρίων, βλέπει καθημερινά πόσο κοντά είναι η ζωή και ο θάνατος. Η απόφαση πάρθηκε και μάλιστα ταξίδεψε ολομόναχη έφτασε μέσω τουρκικών αερογραμμών στην Καμπάλα, κι εκεί την περίμενε ο Ιερέας που την έβαλε στην οικογένειά του και με την σύζυγό του Χαριτίνη που μιλά Άπταιστα ελληνικά έζησε 16 μέρες αξέχαστες για την επικοινωνία με τους ανθρώπους στην χώρα την μάχη της καθημερινής επιβίωσης, την προσπάθεια για μόρφωση, γνώση κανόνων υγιεινής, για την εδραίωση της ελπίδας σε τόσα χαμογελαστά και φωτεινά πρόσωπα. Εκεί η μέρα ξεκινά με το τίποτα και ο αγώνας δίνεται για την εξασφάλιση λίγου νερού, ενός πιάτου με χυλό από καλαμπόκι για να κρατηθούν στην ζωή, με την προσπάθεια τα παιδιά να αποκτήσουν την βασική μόρφωση με ένα παπά που μαζί με τον επίσκοπο παρά τα

πενιχρά μέσα κάνουν έργο ζωής.

Η κ. Σιβρίδου απομυθοποίησε το ταξίδι, λέγοντας ότι δεν χρειάστηκαν εμβόλια παρά μόνο χάπια για την ελονοσία, και γενικά ήταν ένα φυσιολογικό ταξίδι όχι ακριβό που όμως έχει να σου διδάξει πάρα πολλά. «...Όταν ξεκινάς για Αφρική ξεχνάς το φαγητό και το νερό, όπως τα είχες συνηθίσει. Εκεί είναι άλλες οι συνθήκες και αντιμετωπίζεις, διαφορετικά πράγματα. Ο καθένας έχει τον κήπο του και βγάζει το λίγο που του φτάνει. Νερό δεν έχουν στα σπίτια τους, κάνουν χιλιόμετρα για να το κουβαλήσουν, δεν έχουν ρεύμα, ηλεκτρικές συσκευές. Το πιο χαρακτηριστικό είναι πως αν δεν έχουν να φάνε τίποτα, δε μπορεί ούτε να τους βοηθήσει ο γείτονάς τους που είναι στην ίδια μοίρα. Δεν υπάρχει κάποιο συσσίτιο, γιατί όλοι είναι στην ίδια κατάσταση»...

Το έργο του Ιερέα εκεί π.Αντώνιου Μουτιάμπα ο οποίος ανέπτυξε και διατηρεί δεσμούς με την Κομοτηνή είναι εμφανές και αποτελεί την ζωντανή ελπίδα για χιλιάδες παιδιά και για τους πιστούς των τεσσάρων ενοριών που δημιούργησε. Εκεί πολλά καινούργια κτίσματα, όπως το σχολείο και το νοσοκομείο. Στο σχολείο, όσα παιδιά τύχει κι έχουν γονείς μετά επιστρέφουν σπίτι, ενώ η πλειοψηφία μένουν στα οικοτροφεία. «Με 200 ευρώ μπορείς πάντως να «υιοθετήσεις» ένα παιδάκι! Όλα τα παιδάκια είναι χαμογελαστά, ευγενικά, δεν περιμένουν τίποτα παραπάνω από εσένα από ένα χαμόγελο και μία αγκαλιά, παρόλη τη φτώχεια τους! Αυτό που μου έκανε τρομερή εντύπωση είναι πως τους πήγα σοκολατάκια, κι έγλυφαν το χαρτάκι ακόμη και μετά από μισή ώρα... Απίστευτο» λέει η κ. Σιβρίδου. Η ίδια ξανθιά και κάτασπρη ήταν στο επίκεντρο. Όλοι ήθελαν να την αγγίξουν, να τους αγκαλιάσει, τα παιδάκια να φωτογραφηθούν μαζί της. Είχε την χαρά να γνωρίσει το παιδάκι που «υιοθέτησε» ένα κοριτσάκι 7 ετών σήμερα. Το όνειρό του να γίνει δασκάλα. «Πολλά παιδιά που έχουν έφεση στα γράμματα γίνονται δάσκαλοι, νοσοκόμοι ακόμη και γιατροί!

Ξαναγυρνούν στον τόπο και βοηθούν τα επόμενα παιδιά, με έναν πολύ μικρό μισθό σε αντίξοες συνθήκες. Αυτό είναι το όνειρό τους» μας λέει. Το πιο συγκινητικό ήταν ότι η Κομοτηνή χάρη στους δωρητές της έχει την δική της ξεχωριστή παρουσία στην Ουγκάντα. Κάποια σημαντικά κτήρια είναι δωρεά Κομοτηναίων που φέρουν το όνομά τους, όπως της Αδαμαντία Μπλέτσα, το σχολείο το Οικοτροφείο που θέλει κάποια επιπλέον στήριξη για να ολοκληρωθεί ο εξοπλισμός του. Το τρακτέρ που αγοράστηκε και με έρανο του πατέρα Ναθαναήλ Καδίρη πριν χρόνια και με την συμβολή του «Χ» και δίνει λύσεις στην καλλιέργεια της γης και του καλαμποκιού. Τα συναισθήματα πολλά και πρωτόγνωρα που μας περιγράφει η κ. Σιβρίδου, ενώ ένας πλούτος φωτογραφιών μας βάζει όσο γίνεται στο κλίμα μιας φτωχής χώρας με πανέμορφο φυσικό περιβάλλον και ωραίους ανθρώπους.

Αυτάρκεις με το ελάχιστο. Την διαμονή και όσα έζησε δεν θα τα αντάλλαζε με το καλύτερο ταξίδι στην κόσμο. Προτρέπει τον καθένα να πάει εκεί για να εκτιμήσει κάποια πράγματα. Προσωπικά μας εξομολογείται ότι η ίδια άλλαξε σαν άνθρωπος σε πολλά πράγματα. «Δεν υπάρχει μέρα που να μην σκέφτομαι αυτά που πέρασα και είδα. Με την πρώτη ευκαιρία θα ήθελα να ξαναπάω. Όλος ο κόσμος πρέπει να το δει από κοντά. Δεν είναι απαγορευτικό το ποσό. Νιώθεις ασφάλεια στο δρόμο, δεν θα σε πειράξει κανείς, ούτε υπάρχουν ασθένειες».

Η Ουγκάντα, εκεί στον Ισημερινό κάτω από το Σουδάν την Κένυα, στα σύνορα με την Ρουάντα, με την Τανζανία ξεδιπλώνει χάρις στην παρουσία του ιερέα Αντώνιου Μουντιάμπα που μορφώθηκε στην Ελλάδα, γαλουχήθηκε από μορφές της Εκκλησίας της Κρήτης την δική της καθημερινότητα που χρειάζεται την στήριξή μας. Η κ. Σιβρίδου σκέφτεται μέσα από μια εκδήλωση να παρουσιάσει τα όσα είδε κι έζησε στην όμορφη αφρικανική χώρα κι αξίζει να το κάνει κάνοντας κοινωνούς της προσπάθειας περισσότερους.

Πηγή: agioritikovima.gr